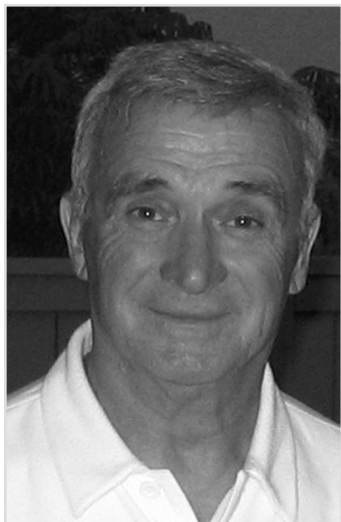

Feljton: četvrti deo

MILUTIN ŠOŠKIĆ - ŠOLE - legenda našeg fudbala

UTAKMICE KOJE SE PAMTE

Za deset godina igranja za prvi tim Partizana, odigrao je oko 500 utakmica. Igrao za reprezentaciju Jugoslavije 50 puta. Za Olimpijski tim preko 20 puta. Odigrao je petnaest utakmica za Omladinsku reprezentaciju Jugoslavije. Igrao za Tim sveta, 1963. godine. Za to vreme osvojio je četiri prvenstva Jugoslavije. Bio vicešampion Evrope u fudbalu. Osvojio zlatnu medalju u Rimu 1960. godine. Četvrto mesto na prvenstvu u Čileu, 1962. proglašen sa Šrojfom, za najboljeg golmana turnira na svetskom prvenstvu. I na kraju kako je počeo tako se i završilo. Njegova prva utakmica za Partizan bila je protiv Reala iz Madrida. Poslednja igra u partizanovom dresu, takođe protiv Reala u Briselu.

Put Milutina Šoškića ka uspehu nimalo nije bio zasut ružama. Naprotiv, bio je vrlo trnovit. Pretrpeo je Šole mnoge nepravde, preživio puno teških povreda, bio otpisan kao igrač, predviđana mu budućnost invalida. Svojom upornošću, marljivošću, vrednim radom, disciplinom i odricanjem mnogih zadovoljstava koja su mu se nudila, polako se približavao ka ostvarenju svojih ambicija. Njegova jaka želja da brani najbolje, da bude najbolji golman među toliko dobrih golmana toga vremena konačno se ostvarila. Postao je prvi golmana Partizana i tadašnjeg državnog tima. Popeo se na sam vrh piramide, igrajući utakmice iz nedelje u nedelju, pružajući dobre igre koje nisu ostale nezapažene i štampi i ljubiteljima fudbala. O svemu tome Šole kaže.

- Uspeo sam, ali to nije bio kraj mojih napora već nastavak borbe da ostanem na vrhu za duže vreme. Nepobitna činjenica je da je mnogo lakše dostići vrh, nego li zadržati se na njemu, jer pad sa vrha je mnogo brži od samog penjanja.

Tek sada sam morao da se svakodnevno dokazujem, jer su mnogi želeli moje mesto. Imao sam i veliku obavezu prema Vladimiru Beari, koji je dugo, tako dobro i uspešno čuvao gol državnog tima, morao sam da i ja to oddržim.

Uloga koju sam prihvatio zahtevala je svakodnevne teške treninge i dobre igre. Isto tako bio sam svestan da meni niko neće pomoći i da samo sam sebi moram da pomognem. Uz obdarenost koju mi je Bog dao, posedovao sam i čeličnu upornost koja mi je uspeh garantovala. Igrao sam, ali nije bilo uvek kako sam želeo. A želeo sam da uvek dobro branim, koliko zbog sebe toliko zbog naroda koji je plaćao skupe ulaznice, zbog onih koji su navijali za Partizan, koji su me voleli kao i zbog onih koji su me cenili i ako su navijali za druge klubove.

Odigrali ste 500 utakmica u Partizanovom dresu i pedesetak u državnom timu, iza Vas je ostala blistava karijera i epitet " najboljeg golmana svih vremena" , Možete li navesti nekoliko značajnih utakmica koje se ne mogu zaboraviti. Da li možete neku utakmicu izdvojiti kao najdražu?

- Nisam imao nameru da zamaram čitaoce Ogladala, sa mojim odigranim utakmicama, prolazeći kroz taj vremeplov. Ali, možda ste u pravu, ipak je to jedna

lepa prošlost koje se i ja, a verovatno i mnogi ljubitelji fudbala, rado sećaju. Zato da ne bih ostao dužan vama i vernim čitaocima Ogladala, da se ne bih ogrešio ni o sebe, pomenuću bar nekoliko utakmica koje su ostale u sećanju i meni i onima koji su ih gledali, neke koje su imale lep ishod, a Boga mi i neke sa tužnim završetkom.

Mnogo puta sam bio pitan koja mi je utakmica najdraža bila? Nikada nisam bio u stanju da iskreno odgovorim. Jer kad upitate glumca, slikara, pesnika ili pisca koja mu je uloga, slika, knjiga najdraža, reći će vam to su moje pesme, slike, uloge, moja dela i ja tako kažem sve su igre moje, i one uspešne i one neuspešne. To su moja ostvarena i neostvarena dela. Ali ipak i ako nerado to činim reći ću vam ponešto o nekoliko utakmica koje su ostale večito u mom sećanju.

Dugo sam se borio da pobedim lekarske dijagnoze, da se vratim na teren da zaigram, zato ću pomenuti moju prvu utakmicu koju sam odigrao i to kao igrač a koja me je uverila da sam zdrav. Bilo je to u Trebinju, predivnom srpskom gradu u Hercegovini. Reprezentacija letovališta Kupara protiv Leotara, bio je to praznik za taj narod. Stadion je bio pun. Ja sam igrao u navali i postigao prvi gol na utakmici, istog momenta sam izleteo sa terena ponavljajući na glas: Ja sam zdrav!! Ja ću ponovo igrati!

Iako nas je bilo deset pobedili smo sa 4:3 ali pred sam kraj utakmice morao sam ponovo u igru, jer je timu ponestalo snage

a protivnik stalno uvodi nove igrače. Stao sam na go zadnjih petnaestak minuta, a golman koji je branio ušao je u igru. Sve ovo što vam govorim ne bi imalo baš nikakvog značenja da me nije pred kraj same utakmice prelepa Trebinjka, koja se sa punom korpom smokava šetala iza mog gola, pokušala da potkupi: - Ej momče, pusti da naši izjednače, daću ti punu korpu smokava! Slatko sam se nasmejao i sačekao kraj koji je potvrdio našu pobjedu, a posle utakmice nas dvoje smo se sreli a kasnije postali divni prijatelji.

Sećam se, naravno i prve utakmice protiv Reala. Odigrane u zimi na minus sedam stepeni, i sam početak moje uspešne karijere. Sećam se svih utakmica u dresu. Sećam se rado četiri uzastopna osvojena prvenstva, naše dominacije u prvenstvu Jugoslavije. Mnogi klubovi su bili više nego zadovoljni ako izvuku i nerešeni rezultat protiv nas.

Tako se sećam i utakmice protiv Sarajeva u Sarajevu. Klub sa Koševa je slabo stajao na tabeli, a mi prejaki. Igramo utakmicu u nedelju, a u sredu čekamo jakog protivnika Juventusa, Italijanskog šampiona. Igramo jaku utakmicu za Kup šampiona. Sarajlije su videle priliku da traže da igramo nerešeno. Naše tehničko rukovodstvo je prihvatilo, kao i mnogi igrači, bio sam protiv, ali ništa nije vredelo jer većina pobeđuje. Branio sam sve što je moglo da se odbrani, ali nije se moglo jedan protiv svih, utakmica je završena onako kako je bilo dogovoreno, publika je skandirala: Lopovi! Lopovi! Sutra dan je

Bata Stojković napisao u Sportu "Da nije bilo Šoškića publika bi linčovala oba tima".

ČOVEK KOME JE NEMOGUĆE DATI GOL

Na utakmici u Hon Kongu, gradonačelnik je izjavio za štampu da ste Vi čovek kome je nemoguće dati gol. Recite nam nešto o toj utakmici?

- Bila je to prijateljska utakmica Hon Kong - Jugoslavija. Dugo smo putovali avionom, stigli smo na sam dan utakmice. Umor i vrućina su paralisali naše igrače. Bili smo nadigrani. Sitni, ali brzi i spretni igrači Hon Konga su se poigrali sa našim timom, branio sam i ono što je izgledalo nemoguće odbraniti. Pobili smo sa 1 : 0 Nakon utakmice, gradonačelnik grada je preko novina pozvao narod, dođite da vidite čoveka kome je nemoguće dati go. Razlog pozivu je bila sutrašnja utakmica protiv još bolje ekipe grada, koja je bila pojačana sa engleskim igračima. Jedan engleski novinar se opladio u \$500. da će Jugoslavija pobediti sa četiri gola razlike. Tako je i bilo. I ako je on u jednom trenutku bio uplašen. Ja sam igrao prvo poluvreme, nisam imao posla, jer su naši igrači igrali izvanredno, ali pred sam kraj poluvremena, igrač Hon Konga je zahvatio volej sa pet metara daljine, hteo sam da se sklonim da me lopta ne pogodi u glavu, na moju sreću ona je završila u mom naručju. Publika je ustala sa sedišta i dugo aplaudirala. Drugo poluvreme nisam igrao, a Hon Kong je postigao izvanredan gol. Novinari su dotrčali do klupe da me pitaju da li bih ja to odbranio. Odgovorio sam, da smo obojica bili zajedno na голу ništa nam nebi vredelo. Pobili smo tu utakmicu sa 6:1 a najzadovoljniji je bio novinar, ne zbog nagrade nego zbog znanja o fudbalu i poznavanja našeg tima. I ekipe Hon Konga.

ČOVEK SA HILJADU RUKU

Posle utakmice Partizan-Mančester koja se igrala za KUP Šampiona, nemački novinari su vas opisali kao čoveka sa hiljadu ruku. Možete li nam opisati tu utakmicu?

- Kako da ne, za KUP Šampiona sećam se, na samom startu naišli smo na prvaka Nemačke. Prva igra na našem stadionu i
Nastavak na strani 23